

Arrest

nr. 274 936 van 30 juni 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 februari 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor verzoeker en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnen voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 februari 2022 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt al volgt:

*“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,
naam : Z.*

voornaam : E.

geboortedatum : [...]1995

geboorteplaats : I.

nationaliteit : Kosovo

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassent²¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 21/06/2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° en op 25/01/2022 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, §1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land niet-ontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°. Inderdaad, aangezien betrokkene al op 08/02/2018 en 06/09/2019 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CG VS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

In het enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij licht het middel toe als volgt:

"1. Op 15 februari 2022 wordt door de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (een bijlage 13quinquies) opgesteld, een verwijderingsmaatregel.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft zodoende betrekking op beslissingen tot verwijdering. Het kan niet worden betwist dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd getroffen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, een beslissing tot verwijdering uitmaakt in de zin van de artikelen 1, 6° en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, EHRM

30 juli 2013, nr. 948/12, *Berisha v. Zwitserland*, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland*, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Op zich volgt uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partijen de mogelijkheid om hun beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, ptn 38 en 59). Hiertoe kan het evenwel ook volstaan dat uit de motivering van een andere genomen beslissing die de vreemdeling ter kennis werd gebracht reeds blijkt dat afdoende werd onderzocht of het gezins- of familieleven, de belangen van het kind of de gezondheidstoestand zich niet verzetten tegen een verwijderingsmaatregel of terugkeer naar het herkomstland. Het komt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter vervolgens toe na te gaan of het bestuur zich heeft gesteund op een correcte feitenvinding en of het niet op kennelijk onredelijke wijze of met miskennen van welbepaalde hogere rechtsnormen tot zijn beoordeling is gekomen.

De bestreden beslissing tot verwijdering bevat echter geen enkel motief in het kader van bovenvermeld individueel onderzoek, waaruit vervolgens zou kunnen blijven dat de betrokkene in kennis is gesteld waarom zowel de gezondheidstoestand van verzoekster als haar gezins- en familieleven volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg zouden staan.

2. Verzoeker wijst op zijn persoonlijke situatie, onder meer zijn familie die verblijft in België en zijn langdurig verblijf in het Rijk.

Verzoeker heeft de nationaliteit van Kosovo. Verzoeker is Rom origine. Verzoeker behoort tot een omvangrijk gezin, bestaande uit zijn ouders, 6 meerderjarige kinderen, 2 minderjarige kinderen en 1 minderjarig kleinkind.

De moeder van verzoeker is mevrouw Z. E., geboren op [...]1978 te P., hebbende de nationaliteit van Kosovo. Zijn vader is de heer B. D., geboren op [...]1970 te B. (Servië), hebbende de nationaliteit van Servië.

De vijf meerderjarige kinderen zijn de heer Z. D., geboren op [...]1996 te I. (Duitsland), hebbende de nationaliteit van Kosovo; de heer Z. J. A., geboren op [...] 1999 te I. (Duitsland), hebbende de nationaliteit van Kosovo, de heer Z. S., geboren op [...] 1997 te I. (Duitsland), hebbende de nationaliteit van Kosovo en de heer Z. E., geboren op [...] 1996 [sic, volgens administratief dossier 1995] te I. (Duitsland), hebbende de nationaliteit van Kosovo, Z. F., geboren op [...] 2001, hebbende de nationaliteit van Kosovo en Z. E., geboren op [...]1994 te I. (Duitsland), hebbende de nationaliteit van Kosovo. De twee minderjarige kinderen van het gezin zijn Z. S., geboren op [...] 2006, hebbende de nationaliteit van Kosovo, verblijvende te [...] en Z. M., geboren op [...] 2009, hebbende de nationaliteit van Kosovo.

De moeder van het gezin (E. Z.), de twee minderjarige kinderen (Z. S. en Z. M.) en een meerderjarig kind (Z. F.) verkregen een tijdelijk verblijf toegekend van één jaar op 13 juli 2020 (op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet). Dit verblijfsrecht werd opnieuw verlengd met één jaar.

Verzoeker vluchtte begin 2018 (op 7 februari 2018) naar België toe. Verzoeker verbleef reeds eerder langdurig in België. Op 8 februari 2018 diende verzoeker een eerste verzoek in tot internationale bescherming.

Door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt op 24 december 2018 evenwel een beslissing genomen waarbij wordt gesteld dat het verzoek tot internationale bescherming wordt geweigerd én het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard.

Deze beslissing is gebaseerd op artikel 57/6/1, § 2 Vreemdelingenwet, waarbij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond kan beschouwen in het geval van weigering van internationale bescherming en verzoekster zich in één van de gevallen vermeld in artikel 57/6/1, §1, eerste lid, a) tot j) Vreemdelingenwet bevindt.

Het ingediende beroep door verzoeker tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 21 maart 2019.

Verzoeker kan België niet verlaten, aangezien hij vreest voor zijn leven bij een terugkeer naar Kosovo. Hij diende hierom een volgend (tweede) verzoek tot internationale bescherming in op 6 september 2019. Dit verzoek tot internationale bescherming werd niet-ontvankelijk verklaard door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 31 oktober 2019. Door verzoeker werd beroep aangetekend tegen deze beslissing. Dit beroep werd evenwel verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een arrest van 16 september 2020.

Door de verzoekende partij werd vervolgens op 3 mei 2021 een volgende (derde) verzoek tot internationale bescherming ingediend. Verzoeker wees in het kader van zijn volgend verzoek tot internationale bescherming erop dat hij geen toekomst heeft in Kosovo. Hij kent er niemand en heeft geen enkele binding met dit land, temeer gelet op de problemen die hij reeds eerder had in Kosovo na zijn terugkeer uit Duitsland. Verzoeker is daarentegen langdurig woonachtig geweest buiten Kosovo. Hij verbleef langdurig in België. Hij kent de taal en de gebruiken in België.

Ondanks de aanvullende verklaringen van de verzoekende partij, werd op 21 juni 2021 evenwel de beslissing genomen waarbij het verzoek om internationale bescherming als niet-ontvankelijk werd afgewezen in toepassing van artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet. Door verzoeker werd beroep aangetekend tegen deze beslissing. Dit beroep werd evenwel verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 25 januari 2022.

Verzoeker dreigt derhalve, door de bestreden beslissing, gescheiden te worden van zijn familie en het land waar hij reeds verblijft sinds 7 februari 2018.

De bestreden beslissing tot verwijdering bevat echter geen enkel motief in het kader van bovenvermeld individueel onderzoek, waaruit vervolgens zou kunnen blijken dat de betrokkene in kennis is gesteld waarom zowel het gezins- en familieleven van verzoeker als zijn langdurig verblijf in België volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg zouden staan.

Deze vaststelling is in strijd met de wapengelijkheid onder de gedingpartijen (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partijen de mogelijkheid om hun beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59).

3. De bestreden beslissing schendt bovendien de formele motiveringsverplichting doordat, rekening houdende met bovenvermelde elementen, geen enkel concreet motief wordt vermeld in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat de verwerende partij heeft rekening gehouden met het langdurig verblijf van verzoeker in België en de familiale situatie van verzoeker (gelet op de verplichting onder artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM), zoals hierboven beschreven.

Verzoeker dreigt nochtans, door de bestreden beslissing, gescheiden te worden van zijn familie en het land waar hij reeds verblijft sinds 7 februari 2018.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer).

Er kan derhalve geen twijfel over bestaan dat verweerder met bovenvermelde elementen diende rekening te houden, terwijl in de bestreden beslissing hierover geen enkel concreet motief is terug te vinden.

De formele motiveringsverplichting wordt hierom op manifeste wijze geschonden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Een schending dringt zich hierom op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

4. *Louter ondergeschikt, merkt de verzoekende partij nog op dat, zelfs ongeacht de schending van de formele motiveringsverplichting, niet blijkt dat verweerder op een zorgvuldige manier de private belangen van de verzoekende partij (zoals hierboven beschreven) heeft overwogen voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing.*

Hierom dringt zich in elk geval een schending op van artikel 74/13 Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM en het zorgvuldigheidsbeginsel.”

Verzoeker voert in eerste instantie een uitgebreid theoretisch betoog aangaande artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat een individueel onderzoek noodzaakt aangaande het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand. Hij stelt dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet volgt dat elke beslissing moet worden gemotiveerd in het licht van die bepaling aangezien die bepaling enkel speelt indien vaststaat dat verzoeker een gezins- of familielevens en/of kinderen heeft of lijdt aan een gezondheidsproblematiek. Indien dit wel het geval is dan moeten die elementen in rekening worden gebracht en dient verzoeker kennis te kunnen nemen van de redenen waarom die elementen voor het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Er anders over oordelen brengt de wapengelijkheid in het gedrang en ontnemt de vreemdeling de mogelijkheid om zijn beroepsrecht naar behoren uit te oefenen. Het kan evenwel ook volstaan dat uit de motivering van een andere genomen beslissing, die de vreemdeling ter kennis werd gebracht, blijkt dat de drie elementen op afdoende wijze werden onderzocht. Dan komt het de Raad toe na te gaan of het bestuur zich heeft gesteund op een correcte feitenvinding en of het niet op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van welbepaalde hogere rechtsnormen tot zijn beoordeling is gekomen. Thans wijst verzoeker erop dat de bestreden beslissing geen enkel motief bevat in het kader van het voormeld onderzoek en hij niet in kennis is gesteld waarom de gezondheidstoestand noch het gezins- en familielevens een verwijderingsmaatregel niet in de weg zouden staan. Hij wijst verder ook op zijn lang verblijf in België.

Verzoeker stipt aan dat hij deel uitmaakt van een zeer groot gezin, bestaande uit zijn ouders, 6 meerderjarige kinderen, 2 minderjarige kinderen en 1 minderjarig kleinkind. Zijn moeder heeft de Kosovaarse nationaliteit, zijn vader de Servische. Volgens verzoeker hebben zijn moeder, de twee minderjarige kinderen en een meerderjarig kind een tijdelijk verblijfsrecht gekregen op 13 juli 2020, dat opnieuw werd verlengd met een jaar. Verder licht verzoeker zijn drie verzoeken om internationale bescherming toe en stipt hij aan dat hij geen enkele binding heeft met Kosovo, gelet op de problemen die hij had in Kosovo na zijn terugkeer uit Duitsland. Hij is langdurig woonachtig geweest buiten Kosovo, verbleef lang in België en kent de taal en gebruiken. Nu de bestreden beslissing geen motief bevat over zijn gezins- en familielevens, noch over zijn lang verblijf in België is dit strijdig met de wapengelijkheid, zijn mogelijkheid om zijn beroepsrecht naar behoren uit te oefenen en de formele motiveringsplicht, aldus verzoeker. Verzoeker dreigt nu gescheiden te worden van zijn familie en het land waar hij sedert 2018 verblijft.

Verzoeker vervolgt verder met een theoretische toelichting bij de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 die tot doel hebben de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De bestreden beslissing dient eveneens afdoende gemotiveerd te zijn.

Ondergeschikt stelt verzoeker nog dat ongeacht de schending van de formele motiveringsplicht niet blijkt dat de gemachtigde op een zorgvuldige manier heeft rekening gehouden met zijn private belangen zoals eerder beschreven. Verzoeker concludeert dan ook tot een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Beoordeling

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Zoals verzoeker aanvoert, heeft de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen, die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175.719; RvS 24 september 2008, nr. 186.486).

De Raad kan verzoeker in theorie volledig volgen waar hij stelt dat op zich uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Verzoeker stipt ook terecht aan dat deze bepaling zo bijvoorbeeld ook maar kan spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleden en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan (RvS 9 juni 2022, nr. 253.942). Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partijen de mogelijkheid om hun beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59). Hiertoe kan het evenwel ook volstaan dat uit de motivering van een andere genomen beslissing die de vreemdeling ter kennis werd gebracht reeds blijkt dat afdoende werd onderzocht of het gezins- of familieleden, de belangen van het kind of de gezondheidstoestand zich niet verzetten tegen een verwijderingsmaatregel of terugkeer naar het herkomstland.

Verzoeker stipt terecht aan dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. De drie elementen waarmee moet rekening gehouden worden door de gemachtigde bij het nemen van een verwijderingsmaatregel corresponderen impliciet doch zeker met hogere rechtsnormen aangezien zij hun weerklink vinden in de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (o.a. eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of artikel 8 van het EVRM (voor wat betreft het gezinsleven). De uitvoering van het secundair unierecht (Terugkeerrichtlijn) dient immers steeds in lijn te zijn met het primair unierecht (het Handvest).

In casu merkt verzoeker terecht op dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde heeft rekening gehouden met het hoger belang van het kind, de gezondheidstoestand en het familie- en gezinsleven. Hij wijst specifiek op de gezondheidssituatie en zijn gezins- en familieleden. Er is ook geen andere genomen beslissing die de vreemdeling ter kennis werd gebracht waaruit reeds blijkt dat afdoende werd onderzocht of het gezins- of familieleden of de gezondheidstoestand zich niet verzetten tegen een verwijderingsmaatregel of terugkeer naar het herkomstland.

Echter, verweerder stipt in de nota terecht aan dat het in de eerste plaats toekomt aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op de hierin vermelde elementen.

Zo heeft verzoeker het over de "gezondheidstoestand van verzoekster" maar laat hij na enigszins te duiden welke medische problemen hij zou hebben.

Verder wijst verzoeker wel op het feit dat hij deel uitmaakt van een omvangrijk gezin waarbij hij meegeeft dat dit gezin bestaat uit zijn ouders, zes meerderjarige kinderen, 2 minderjarige kinderen en 1 minderjarig kleinkind. Hij somt ook van alle gezinsleden de geboortedatum, geboorteplaats en nationaliteit op. Echter,

zoals verweerder in de nota terecht aanstipt, maakt verzoeker volkomen abstractie van het feit dat hij meerderjarig is, bijna 27 jaar op het ogenblik van de bestreden beslissing, terwijl tussen meerderjarige familieleden niet zonder meer sprake kan zijn van een beschermingswaardig familie- of gezinsleven.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) blijkt dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

In casu heeft verzoeker op geen enkele wijze toegelicht waarom er tussen hem en zijn ouders of tussen hem en zijn broers of zus bijkomende banden van afhankelijkheid zouden zijn. Er blijkt verder evenmin dat verzoeker kinderen heeft.

Bijgevolg meent de Raad dat verzoeker geen belang heeft bij het feit dat de gemachtigde heeft nagelaten om over de drie elementen, zoals vermeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, in de beslissing te motiveren.

Uit het administratief dossier blijkt ten overvloede dat de gemachtigde voor het nemen van de beslissing wel heeft rekening gehouden met de drie elementen (nota van 15 februari 2022) maar wat betreft het gezinsleven heeft gesteld: *“betrokkene verklaart dat zijn ouders, 4 broers, 1 zus en 1 half-broer in België verblijven. Zij behoren echter allen niet tot de gezinskern van betrokkene. Betrokkene verklaart verder 2 ooms te hebben die in Duitsland verblijven. Ook zij behoren niet tot de gezinskern.”* Wat betreft de gezondheidstoestand, stelt de gemachtigde daarin: *“Betrokkene diende, samen met zijn ouders, verschillende aanvragen 9ter in. De laatste aanvraag dateert van 04/05/2020 en op 13/05/2020 werd deze aanvraag negatief afgesloten.”*

Verzoeker heeft verder ook aangestipt dat zijn moeder, de twee minderjarige kinderen en een meerderjarig kind een verblijfsrecht zouden hebben gekregen ondertussen op 13 juli 2020, dat opnieuw werd verlengd met een jaar. Verweerder ontkent dit dan weer in de nota met opmerkingen. De Raad kan uit het administratief dossier niet opmaken of het correct is dat verzoeker zijn moeder, de twee minderjarige kinderen en het meerderjarig kind Z.F. een verblijfsrecht hebben. Verzoeker heeft dienaangaande ook niets gevoegd bij het verzoekschrift om dit aan te tonen.

Verder wijst verzoeker ook op zijn langdurig verblijf in België in het licht van zijn privéleven. Vooreerst merkt de Raad op dat het privéleven geen element is waar de gemachtigde moet mee rekening houden in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Hij moet daarmee wel rekening houden in het licht van artikel 8 van het EVRM, indien verzoeker een beschermingswaardig privéleven kan aannemelijk maken.

Het Hof benadrukt dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, Pretty t. Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, Mikulic t. Kroatië, nr. 53176/99, § 53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip “privéleven” in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, Uner t. Nederland, nr. 46410/99, § 59). Ook beroepsactiviteiten vallen binnen de term “privéleven” (EHRM 16 december 1992, Niemitz t. Duitsland, punt 29).

In casu wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker niet kan beschouwd worden als een “gevestigde” vreemdeling. Hoe dan ook toont verzoeker geen verregaande sociale of professionele banden aan met België, dermate dat van een beschermingswaardig privéleven in België sprake is. Hij wijst erop dat hij niemand kent in Kosovo, daar geen toekomst heeft, problemen heeft gehad in Kosovo na zijn eerdere terugkeer uit Duitsland, sedert 2018 in België verblijft en de taal en gebruiken van België kent.

Wat betreft de aangehaalde problemen in Kosovo na verzoekers terugkeer uit Duitsland, blijkt dat deze problemen door verzoeker werden aangehaald in zijn verzoeken om internationale bescherming, maar niet werden weerhouden door het CGVS, noch door de Raad in beroep. Zoals gezegd toont verzoeker met zijn betoog geen verregaande sociale of professionele banden met België aan. Uiteraard heeft verzoeker sterke banden met zijn in België verblijvende familieleden, maar daarvan is niet aangetoond dat deze zelf legaal in het land verblijven. Uit het administratief dossier blijkt ook dat verzoeker op een bepaald moment in België heeft gewerkt of dit althans heeft verklaard, doch daar ligt thans ook niets van voor om zijn belang bij zijn middel op grond van het privéleven te onderbouwen. De Raad besluit dan ook dat verzoeker geen beschermingswaardig privéleven heeft aannemelijk gemaakt, dermate dat de gemachtigde hierover ook niet moest motiveren.

Verzoeker voert verder ondergeschikt nog aan dat ook ongeacht de formele motiveringsplicht de gemachtigde niet op zorgvuldige wijze met zijn private belangen heeft rekening gehouden. Uit het dossier blijkt evenwel dat de gemachtigde wel heeft rekening gehouden met het gezinsleven, de gezondheidstoestand en het hoger belang van het kind gezien een nota van 15 februari 2022 en dit niet op onzorgvuldige wijze. Wat betreft het privéleven van verzoeker, kan de Raad verwijzen naar het voorgaande. Er blijkt niet dat verzoeker een beschermingswaardig privéleven in België kan aantonen, dermate dat de gemachtigde op grond van een hogere rechtsnorm, zijnde artikel 8 van het EVRM zou moeten afwijken van de toepassing van de Vreemdelingenwet, zodat de Raad niet inziet welk belang verzoeker heeft bij dit onderdeel van het middel.

Het middel kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Korte debatten

Het verzoekschrift kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES